

NORA ROBERTS

PIŠÍCÍ POD JMÉNEM

J. D. ROBB



SMRTÍČÍ
SLIBY

Záhadný případ Evy Dallasové
Nebezpečí číhá v minulosti

SMRTÍCÍ SLIBY

Od této autorky dosud vyšlo

Smrtící nahota
Smrtící sláva
Smrtící nesmrtelnost
Smrtící extáze
Smrtící pomsta
Smrtící rituál
Smrtící svátky
Smrtící spiknutí
Smrtící věrnost
Smrtící svědectví
Smrtící soud
Smrtící zrada
Smrtící svůdnost
Smrtící setkání
Smrtící pravidla
Smrtící portrét
Smrtící imitace
Smrtící rozdělení
Smrtící vize
Smrtící posedlost
Smrtící klon
Smrtící vzpomínky
Smrtící zrození
Smrtící nevinnost
Smrtící stvoření
Smrtící hrátky
Smrtící kalich

J. D. Robb

SMRTÍČÍ SLIBY

Přeložil Zdik Dušek



Copyright © 2009 by Nora Roberts
Translation © Zdík Dušek, 2016
Czech Edition © Metafora, 2016

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-691-0 (pdf)

*Samotná láska přitahuje k ženě
téměř veškerou smůlu světa.*

– Willa Catherová

*Synovec? To jsem víc!
A syn? To méně!*

– William Shakespeare
(překlad Zdeněk Urbánek)

Prolog

Byla mrtvá ve chvíli, kdy zvedla videofon. Vůbec nepochybovala o naléhavosti volajícího. Naopak cítila vzrušení a radost, když rušila plány na časný odchod do postele. Oblékla se a vzala si všechny potřebné věci.

Prošla pěkně zařízeným a uklizeným bytem, hlasovým povelům ztlumila světla a malého robota v podobě kotěte, kterého jí dal její milý jako společníka, přepnula na spánkový režim. Pojmenovala ho Sachmo.

Kotě zamňoukalo, zamrkalo jasně zelenýma očima a schoulilo se do klubíčka. Láskyplně ho pohladila po hebké bílé srsti.

„Brzy se vrátím,“ řekla. Nemohla vědět, že svůj slib nesplní.

Když otevřela dveře na chodbu, ještě se rozhlédla po bytě a usmála se na kytici rudých růží na stolku u okna směrem k ulici. A vzpomněla si na Lie.

Naposledy zamkla dveře.

Podle hluboce zakořeněného zvyku se vydala po schodech – štíhlá žena s atletickou postavou a tmavomodrýma očima. Plavé vlasy jí splývaly pod ramena a tvořily rozhrnutou oponu pro její krásný obličej. Bylo jí třiatřicet, byla šťastná a čím dál víc milovala muže, který jí dával kořata a růže.

New York, současný život i tohoto muže brala jako novou kapitolu, kterou se chystala číst stránku po stránce a zjistit, co jí přinese.

Prozatím ale takové myšlenky odsunula stranou a upřela pozornost na momentální úkol. Necelých deset minut po hovoru seběhla z druhého schodiště a zatočila na další.

Měla chvilku, aby zaznamenala pohyb, když vrah vystoupil ze stínu. Další chvilku na překvapení, když ho poznala. Ale už ne na to, aby promluvila, než ji zasáhl paralyzér a srazil ji k zemi.

Probralo ji prudké šubnutí, palčivá bolest a krev. Tmu nahradila oslnivá světla. Po zásahu paralyzérem byla pořád malátná a zpola ochrnutá, ale mysl měla zcela jasnou. Snažila se vzepřít, ale marně. Zadívala se do očí vraha. Do očí přítele.

„Proč?“ Nebyla to nijak originální otázka, ale musela být položena. Musela na ni existovat odpověď. Vždycky se dá najít odpověď.

Získala ji, když umírala ve sklepení pět podlaží pod svým pěkným bytem, kde kvetly růže a kde ze spaní vrátilo kotě.

Kapitola 1

Eva vyšla ze sprchy do sušičky, kde zavřela oči a jen si užívala proud teplého vzduchu. Měla za sebou slušných osm hodin spánku a probudila se dostatečně brzy, aby si mohla dopřát to, co sama považovala za vodoléčbu.

Třicet délek v bazénu následovaných dvacetiminutovou horkou sprchou. To byl podle ní zatraceně příjemný způsob, jak začínat nový den.

Včerešek byl mimořádně produktivní – nový případ uzavřela během dvou hodin. Když chce někdo zamordovat nejlepšího kámoše a pokusit se to navléknout jako loupežné přepadení, určitě by se neměl nechat přistihnout, jak nosí kámošův náramkový počítač.

Kromě toho svědčila u soudu o jednom předchozím případě a žádné triky, kličky a poučování obhájce nijak neotřáslly její výpověď.

Pak se doma navečeřela s manželem a podívala se na film. A užila si skvělý sex, než zavřela oči na výše zmíněných osm hodin nerušeného odpočinku.

Její život momentálně nestínil jediný mráček.

Skoro si pobrukovala, když si brala ze zadní strany dveří župan – a zarazila se. Zamračeně si ho prohlédla. Byl krátký, hedvábný a měl odstín tmavých třešní.

Byla si zatraceně jistá, že ho v životě neviděla.

Pokrčila rameny, oblékla si ho a vešla do ložnice.

I dobré ráno se dá ještě vylepšit, pomyslela si. A tady byl

ten nejlepší způsob. Na pohovce popíjel kávu Roarke a sledoval burzovní zprávy.

Viděla jeho ruce, které ji večer vynesly do sedmého nebe – jedna držela hrnek, druhá nepřítomně hladila jejich tlustého kocoura. Galahad měl slastně přivřené dvoubarevné oči. Eva se mu nedivila.

A zaměřila se na nádherně tvarovaná Roarkova ústa, která ji včera večer přivedla na samotný vrchol, po němž se cítila ochablá a uspokojená.

Už byli skoro dva roky manželé a žárlivost mezi nimi nevykazoval žádné známky chladnutí. Jako na důkaz jí poskočilo srdce, když k ní otočil hlavu a zadíval se na ni těma svýma zářivě modrýma očima.

Cítí to taky? podivila se. *Může cítit pokaždé to samé? Pořád?*

Usmál se a po obličeji, který – jak si Eva pošetile pomyslela – jistě dohání bohy k radostným slzám nad vlastní dokonalou prací, se mu rozlilo potěšení.

Vstal, přistoupil k ní – štíhlý a vysoký – a vzal její tváře do dlaní. Lehce ji pohladil těmi svými šikovnými prsty, přitiskl rty na její a z už tak úžasného rána udělal na-prosto báječné.

„Kávu?“ zeptal se.

„Jo, díky.“ Byla dlouholetá policistka, poručík oddělení vražd a sama se považovala za drsnou a houževnatou. A teď měla nohy jako z rosolu. „Myslím, že bychom si měli vzít pár dnů volna.“ Roarke přistoupil k AutoChefovi, aby pro ni naprogramoval kávu a – jestli ho dobře znala – snídani, kterou by měla sníst. „Dejme tomu v červenci. Na výročí. Jestli to dokážeš vmáčkнуть mezi světovou nadvládu a nákupy planet,“ dodala.

„To je dobře, žes o tom začala.“ Postavil na stůl hrnek s kávou a dva talíře. Vypadalo to, že dnes je na jídelníčku slanina s vejci. Galahad se na pohovce zavrtěl a otevřel oči.

Roarke na něj namířil prst a pevně pravil: „Ne.“ Ko-

cour se zklamaně odvrátil. „Já jsem uvažoval spíš o několika týdnech.“

„Cože? My? Pryč? Několik týdnů? Nemůžu...“

„Ano, jistě, v červenci 2060 se městem prožene vlna zločinu a zanechá po sobě jenom hořící ruiny, pokud tu nebude poručík Dallasová, aby sloužila a chránila,“ pronesl s libozvučným irským přízvukem. Shýbl se, zvedl nehybně ležícího kocoura a postavil ho na zem, aby na pohovce měla místo Eva.

„Možná,“ zahučela. „Kromě toho mi není jasné, jak bys mohl odjet na několik týdnů, když řídíš devadesát procent podniků ve známém vesmíru.“

„Není jich víc než polovina.“ Znovu zvedl svůj hrnek s kávou a počkal, až se k němu Eva připojí. „Ostatně, jaký by mělo smysl mít tohle všechno a ještě tebe, drahá Evo, kdybys s tebou nemohl občas strávit nějaký čas jen tak, bez tvojí i mojí práce?“

„Možná bych se dokázala uvolnit na týden.“

„Přemýšlel jsem o čtyřech.“

„*O čtyřech?* O čtyřech týdnech? To je měsíc.“

V očích nad okrajem hrnku mu zaplály veselé ohníčky. „Opravdu? Asi máš pravdu.“

„Nemůžu si vzít na měsíc volno. Měsíc je... měsíc.“

„Na rozdíl od čeho? Kuřete?“

„Ha ha. Hele, snad bych to mohla protáhnout na deset dní, ale...“

„Tři týdny.“

Svraštila čelo.

„Letos už jsme museli dvakrát zrušit plány na víkend. Jednou kvůli tvojí práci, jednou kvůli mojí. Tři týdny.“

„Nemohla bych si vzít víc než dva týdny, ani kdyby...“

„Dva a půl. Kompromis.“ Podal jí vidličku.

Eva se na ni zamračila. „Od začátku jsi chtěl jet na dva a půl týdne.“

Vzal ji za ruku a políbil ji. „Ať ti nevychladnou vajíčka.“

Eva dokázala vynutit přiznání z ledově chladných zabíjáků a zastrašováním vymámit informace z kluzkých darebáků, ale nikdy nemohla mít při vyjednávání sto procentně navrch nad Roarkem. „Kam pojedeme během těch úžasných dvou a půl týdne?“

„Kam bys chtěla ty?“

Eva se usmála. Kdo potřebuje sto procent? „Nechám si to projít hlavou.“

Najedla se a oblékla. Byla ráda, že nemusí pospíchat. Když si zapínala pouzdro se zbraní, zauvažovala, jestli si nedopřeje ještě jeden hrnek kávy, než vyrazí na policejní centrálu.

Vtom jí zapípal komunikátor. Vytáhla ho z kapsy, a když na displeji uviděla, že volá dispečink, okamžitě přepnula do policejního režimu.

Roarke ji pozoroval. Vždycky ho okouzlovalo, jak její oči odstínu whisky bleskově získávají tvrdý, nečitelný výraz, i když se ještě vteřinu předtím smály. Eva se narovнала, s mírně rozkročenýma dlouhýma nohama a botami pevně zapřenými do země. Z jejího obličeje se nedalo vyčíst vůbec nic. Ústa, ještě před chvílí zvlněná spokojeným úsměvem, se sevřela do úzké čárky.

„Dallasová.“

Centrála pro poručíka Evu Dallasovou. Spojte se se strážníky na Západní Dvacáté třetí ulici číslo 525. Sklepení v obytné budově. Mrtvola ženy. Možná vražda.

„Rozumím. Vyrážím. Spojte se s detektivem Delíí Peabodyovou. Sejdu se s ní na místě.“

„Alespoň ses nejdřív nasnídala,“ poznamenal Roarke, když Eva zasunula komunikátor do kapsy, a přešel jí prstem po dolíčku na bradě.

„Jo. Ten poslední hrnek kafe už si nedám. Jenže ta žena na Západní Dvacáté třetí ulici taky ne.“

Ulice byly kvůli dopravní zácpě skoro neprůjezdné.

Jaro, pomyslela si Eva, zatímco se prodírala provozem. *Čas narcisů a čerstvých turistů*. Proploužila se na Sedmou ulici, kde se jí podařilo projet deset bloků celkem plynu-
le. Se staženými okénky se nechávala ovívat vzduchem
s vůní města, který jí čeřil nakrátko ostříhané vlasy.

Z kluzákových stánků se linul pach vaječných kapes
a kávové břečky, z chodníku, do něhož skupina dělníků
bušila pneumatickými kladivy, se valil oblak kamenné-
ho prachu. Hudba kladiv a klaksonů, když narazila na
další zácpu, spolu s klapotem podpatků na chodnících
a křižovatkách, vytvářela městskou symfonii, jíž Eva dob-
ře rozuměla.

Sledovala pouliční prodavače, možná s povolením,
možná bez povolení, jak si rozkládají stolky v naději, že
uloví zákazníky mezi časně dojíždějícími Newyorčany
nebo turisty shánějícími snídaní. Tlusté šály a rukavice
nahradila trička a kšiltovky. V otevřených tržnicích se
skvěly bedny s ovocem nebo květinami – barevným po-
těšením pro tělo i duši.

Mezi stánky se kymácel skoro dvoumetrový transves-
tita na jehlových modrých podpatcích. Odhrnul si z očí
žlutý vodopád vlasů a opatrně otestoval zralost melounu.
Zatímco Eva čekala na zelenou, přihlížela, jak se vedle
transvestity zastavila s elektrickým vozítkem drobná že-
na, které už dávno minula stovka. Transvestita a stařen-
ka spolu přátelsky prohodili pár slov a poklidně vybírali
ovoce.

New York musíte milovat, říkala si Eva, když na semaforu
blikla zelená. *Nebo se držet co nejdál od něj*.

Dorazila do Chelsea, dokonale sladěná s rytmem své-
ho města.

U čísla 525 zaparkovala ve druhé řadě a rozsvítila
nápis Ve službě. Nevšímala si kleteb ani vzteklých gest
ostatních Newyorčanů. Život a smrt ve městě většinou
neplynuly hladce.

Zavěsila si na bundu odznak, vytáhla ze zavazadlové-

ho prostoru terénní soupravu a přistoupila ke strážníkovu u hlavního vchodu.

„Co tu máme?“

„Mrtvola ve sklepe. Žena, zhruba třicetiletá. Žádný průkaz, šperky, kabelka, nic. Oblečená, takže to nevypadá na sexuální zločin.“ Za řeči ji odvedl dovnitř. „Našel ji nájemník s dítětem, když šli dolů pro dětské kolo, a zavolal na policii. Podle něj tu oběť asi bydlela, nebo někde poblíž. Má pocit, že už ji viděl, ale není si jistý. Moc si ji neprohlížel, protože se hlavně snažil dostat pryč to dítě.“

Vykročili dolů. Na kovových schodech se rozléhalo klapání kozaček a policejních bot. „Zbraň jsem nenašel, ale má tady popáleninu.“ Ukázal si ke krční tepně. „Vypadá to, že to schytala paralyzérem.“

„Ať dva strážníci začnou obcházet sousedy. Kdo co viděl a kdy. Zajistěte toho nájemníka s dítětem. Jména?“

„Terrance Burnbaum. Kluk se jmenuje Jay. Bydlí v čísle šest set dva.“

Eva kývla na pozdrav dvěma policistům, kteří střežili místo činu, a zapnula záznamové zařízení. „Poručík Eva Dallasová na místě činu v čísle pět dva pět, Západní Dvacátá třetí ulice. Kolegyně je na cestě. Zjistěte, jestli je v budově nějaký správce nebo domovník. Jestli ano, chci s ním mluvit.“

Rozhlédla se. Betonová podlaha, skříňky se zámky, potrubí, pavučiny. Žádná okna, žádné dveře. Žádné bezpečnostní kamery.

„Chci všechny bezpečnostní disky od vchodu i ze schodiště. Najděte toho správce.“

Vylákal ji sem dolů, pomyslela si, když otevírala terénní soupravu a izolovala se Hermetikem. Nebo ji sem přinutil sejít. Možná sem pro něco přišla a někdo ji přepadl. Už se nedostala ven.

Zadívala se na tělo. Štíhlá postava, ale nevypadala jako tintítko. Hlavu měla odvrácenou na druhou stranu a ob-

ličej jí zakrývaly dlouhé plavé vlasy. Vlasy byly lesklé a oblečení kvalitní.

To není nikdo z ulice. Ne s takovými vlasy a oblečením, s takhle pěstěnými nehty na ruce, která byla vidět.

„Oběť leží na levém boku, zády ke schodům. Na betonové podlaze nejsou žádné stopy. Podlaha se zdá být čistá. Pohnul Burnbaum s tělem?“

„Říká, že ne. Prý k ní přistoupil a vzal ji za zápěstí. Bylo studené, bez tepu, takže pochopil, že je mrtvá. Pak hned odvedl dítě.“

Eva obešla tělo a shýbla se. Něco jí v mozku rozsvítilo poplašnou kontrolku, cosi na způsob neblahé předtuhy. Zvedla oponu z vlasů.

Na chvíli, na jediný ostře ohraničený okamžik, jí přeběhl mráz po zádech. „Sakra. Zatracená práce. Je to jedna z nás.“

Strážník, který stál kousek od ní, pokročil kupředu. „Je to polda?“

„Jo. Amaryllis Coltraineová. Projedte ji systémem, hned. Zjistěte mi adresu. Detektiv Coltraineová. Sakra.“

Morris, pomyslela si. Do hajzlu.

„Bydlela tady, poručíku. Byt číslo čtyři sta pět, v téhle budově.“

Eva provedla formální identifikaci – muselo to být. Zhrožený děs se přetavil do mrazivého vzteku. „Oběť je identifikována jako detektiv Amaryllis Coltraineová z newyorské policie, s bydlištěm na této adrese, byt číslo čtyři sta pět.“

Odhrnula lehkou bundu. „Kde máš zbraň, Coltraineová? Kde máš zbraň, sakra? Zabili tě s ní? Tvým vlastním paralyzérem? Žádné viditelné obranné zranění, šaty se zdají být nepoškozené. Žádné známky násilí s výjimkou popáleniny od paralyzéru na hrdle. Přiložil ti ke krku svou vlastní zbraň, co? Nastavenou na plný výkon.“

Uslyšela klapání na schodech a ohlédla se. Do sklepa vešla její partačka.

Peabodyová vypadala svěže. Tmavé vlasy se jí pohupovaly na ramenou a rámovaly hranatý obličej. Na sobě měla růžové sako a růžové boty – za jiných okolností by Eva takovou volbu barev jadrně okomentovala.

„Je od nich pěkné, že počkali, dokud nám skoro nezačala směna,“ poznamenala Peabodyová vesele. „Copak tu máme?“

„Je to Coltraineová, Peabodyová.“

„Kdo?“ Peabodyová přistoupila k tělu a zbledla jako stěna. „Panebože. Kristepane. To je Morrisova... Ale ne.“

„Nemá zbraň. Možná ji zavraždili jejím vlastním paralyzérem. Jestli je tady, musíme ho najít.“

„Dallasová.“

Peabodyové se zalily oči slzami. Eva to chápala – cítila, jak ji samotnou pálí oči. Ale zavrtěla hlavou. „Na to bude čas později. Později. Strážníku, vezměte si ještě jednoho muže a prohledejte její byt. Ujistěte se, že je čistý. Jakmile budete hotoví, podejte hlášení. Začněte hned.“

„Ano, madam.“ Slyšela mu to v hlase – ne slzy, ale vroucí vztek. Stejný, jaký se vzdouval v ní.

„Dallasová. Dallasová, jak mu to řekneme?“

„Pokračuj v prohlídce místa činu. Teď je teď. Informování přijde na řadu později.“ Zatím nevěděla jak. „Hledej její zbraň, pouzdro, všechno, co jí mohlo patřit. Tak do toho, Peabodyová. Já si vezmu na starost tělo.“

Rázně si nasadila mikrobryle a pustila se do práce. A vytěsnila tuto otázku z mysli. Otázku, jak poví vrchnímu soudnímu patologovi a svému příteli, že žena, jež mu zažehovala jiskry v očích, je mrtvá.

„Čas smrti dvacet tři čtyřicet.“

Když Eva udělala všechno, co mohla, obrátila se k Peabodyové. „Našla jsi něco?“

„Ne. Je tu plno skříněk. Jestli vrah chtěl nechat zbraň tady a schovat ji, měl spoustu možností.“

„Necháme to na technicích.“ Eva si promnula kořen nosu. „Musíme si promluvit s tím chlápem, který ohlásil nález těla, i s jeho synem, a projít její byt. Nemůžeme ji nechat odvézt na patologii, dokud o tom neřekneme Morrisovi. Nesmí se to dozvědět takhle.“

„Ne. Bože, to určitě ne.“

„Nech mě přemýšlet.“ Eva se zadívala do zdi. „Zjisti, jestli má službu. Nepředáme ji patologům, dokud...“

„Strážníci vědí, že zemřel polda, Dallasová. Začne se to šířit. Mrtvá policistka. Tahle adresa, nebo jenom tahle oblast. Jestli se o tom doslechne Morris...“

„Sakra. Máš pravdu. Máš pravdu. Pokračuj tady sama. Strážníci jsou u Terrance Burnbauma a jeho kluka v šest set dvojce. Nejdřív si promluv s nimi. A nedovol jim, ať ji odvezou z místa činu.“

„Nedovolím.“ Peabodyová se podívala na displej videofonu. „Alespoň jedna dobrá zpráva. Morris má službu od poledne do osmi večer. Takhle brzy ještě nebude v márnici.“

„Zajedu k němu. Vyřídím to.“

„Kristepane, Dallasová.“ Peabodyové se zachvěl hlas. „Panebože.“

„Jestli skončíš na šest set dvojce dřív, než se vrátím, pusť se do jejího bytu. Nic nepřehlédni, Peabodyová.“ *Postupovat po jednotlivých krocích*, připomněla si Eva. Na hrůzu situace musí myslet později. „Spoj se s elektronikáři, ale dej mi náskok. Ať projedou veškerou její komunikaci i data. Strážníci šli hledat správce, takže pak zabav bezpečnostní disky. Nezapomeň...“

„Dallasová,“ přerušila ji jemně Peabodyová. „Vím, co mám dělat. Sama jsi mě to naučila. Postarám se o ni. Můžeš mi věřit.“

„Já vím. Já vím.“ Eva přerývaně vydechla. „Nevím, co mu řeknu. Jak to řeknu.“

„Neexistuje žádný snadný způsob.“

Nemůže být, pomyslela si Eva. Neměl by být.

„Ozvu se ti, jakmile... jakmile budu hotová.“

„Dallasová.“ Peabodyová se k ní natáhla a vzala ji za ruku. „Pověz mu... Jestli ti to bude připadat správné, pověz mu, že je mi to líto. Že je mi to moc líto.“

Eva přikývla a vykročila do schodů. Tudy odešel vrah. Sklep měl jediný východ. Po těchhle schodech, těmhle dveřmi. Znovu otevřela terénní soupravu, i když si nebyla jistá, jestli odvádí svoji práci nebo jestli zdržuje. Ale vytáhla mikrobrýle a prohlédla si zámek i kliku. Neviděla žádné známky násilného vniknutí.

Mohl použít univerzální klíč Coltraineové. Pokud tu nebyl jako první a nezaútočil, když sešla sem dolů.

K čertu s tím, pořád neměla v hlavě jasný obrázek. Nedokázala si pročistit mysl natolik, aby si ho udělala. Vystoupala o patro výš a zkontrolovala zadní vchod budovy, se stejným výsledkem.

Nájemník, někdo, koho nějaký jiný nájemník – možná i oběť – pustil dovnitř, někdo s univerzálním klíčem nebo někdo mimořádně dobrý v překonávání zámků.

Podívala se na bezpečnostní kameru nad zadním vchodem, zavřela dveře a zajistila je ve chvíli, kdy k ní poklusem doběhl jeden ze strážníků.

„Byt je čistý, poručíku. Postel ustlaná, žádné špinavé nádobí. Všude uklizeno. Ztlumená světla. Měla, ehm, androidího mazlíčka – kotě. Nastavené na režim spánku.“

„Viděl jste její zbraň nebo odznak?“

Strážník stiskl rty. „Ne, madam. Ve skříni v ložnici jsme našli uzamykatelnou skříňku, ve které bylo dost místa na dvě zbraně včetně pouzder. Ani jedna tam nebyla. Skříňka nebyla zamčená. Neviděl jsem ani její odznak, poručíku. Nehledali jsme ho, ale...“

„Co děláte s odznakem, když jste na noc mimo službu, strážníku... Jonasi?“

„Pokládám ho na prádelník.“

„Jo. Zbraň zamknete a odznak necháte někde po ruce,

abyste se k němu snadno dostal. Vyšetřování na místě činu teď vede detektiv Peabodyová. Nechci, aby uniklo jméno oběti, jasné? Musí zůstat tajné, dokud neřeknu. Rozumíte?“

„Ano, madam.“

„Tam dole leží jeden z nás. Zaslouží si úctu.“

„Ano, madam.“

Vyšla z budovy, zastavila se na chodníku a nadechla se. Chvilí jen tak dýchala. Vzhledla k mrakům, které se honily po obloze. Šedá na pozadí modré. *Příhodné. Jak příhodné.*

Přistoupila k vozu a odemkla ho. Řidič, který uvízl v zácpě za ní, se vyklonil z okna a zahrozil na ni pěstí.

„Mizerný poldové!“ vykřikl. „Myslíte si, že vám patří rej ulice, nebo co?“

Eva si představila, jak k němu jde a vráží mu pěst do obličeje. Protože jeden z poldů, které proklínal, leží mrtvý na betonové podlaze sklepa bez oken.

Něco z jejích myšlenek se jí zřejmě promítlo do obličeje a do mrazivého, dlouhého pohledu. Řidič schoval hlavu zpátky do auta, vytáhl okénko a zamkl dveře.

Eva na něj ještě chvíli hleděla a sledovala, jak se krčí za volantem. Pak nastoupila do vozu a vyrazila.

Musela si vyhledat Morrisovu adresu na palubním počítači. Pomyslela si, jak je zvláštní, že nikdy nebyla u něj doma. Považovala ho za dobrého přítele – nejen spolupracovníka nebo známého. Ale mimo zaměstnání se stýkali jen vzácně. Proč?

Možná proto, že se Eva vyhýbala společenským akcím stejně jako trhání zubů.

Věděla, že má rád hudbu, obzvláště džez a blues. Hrál na saxofon, oblékal se jako rocková hvězda s vytříbeným vkusem a v hlavě nosil plno zajímavých, často nepochopitelných znalostí.

Měl smysl pro humor a byl pečlivý. A choval velkou úctu k mrtvým i soucit k pozůstalým.

Teď byla mrtvá žena, kterou... miloval? napadlo Evu. Možná, možná. Rozhodně mu na ní velice záleželo. A teď je pozůstalý on.

Z mraků se snášel lehký jarní déšť, který dopadal na přední sklo ve velkých cákancích. Kdyby vydržel nebo zesílil, vyrojili by se pouliční prodavači deštníků. Kouzlo newyorského podnikání. Automobilový provoz by se zpomalil, pěší zrychlil. A ulice by se chvíli třpytily a leskly jako černá zrcadla. Dealeři s nelegálními látkami by si nasadili kapuce a pokračovali by v práci, nebo by se odklidili do chráněných vchodů do domů, dokud by se bouře nepřehnala. A kdyby přšelo víc než hodinu? Spíš byste našli na chodníku diamant než volné taxi.

Bůh žehnej New Yorku, pomyslela si Eva, *dokud vás nesežere zaživa.*

Morris bydlel v Soho. Měla to uhodnout. Vybral si péči o mrtvé, ale bylo na něm něco bohémského, exotického a uměleckého.

Vzpomněla si, že Morris má tetování ponurého ženec, které nechtěně zahlédla, když mu jednou volala uprostřed noci a on se neobtěžoval zablokovat video. Ačkoli byl v posteli a jen zčásti zakrytý dekou.

Byl sexy. Není divu, že Coltraineová...

Bože. Ach, bože.

Eva vědomě oddalovala tu chvíli, kdy ho navštíví, a hledala si místo k parkování. Umělci stavěli nad svým zbožím stany nebo je odnášeli ze stánků mimo dosah deště. Bydleli tu lidé, příliš nekonformní na módní obchody – mezi různými restauracemi, galeriemi a nočními kluby.

Místo k parkování našla tři bloky od Morrisova domu. A pomalu kráčela deštěm, zatímco kolem ní všichni pobíhali, aby se ukryli před vodou.

Vystoupala k hlavnímu vchodu a zvedla ruku ke zvonku. Nedokázala ho zmáčknout. Uvidí ji na obrazovce a bude mít příliš mnoho času k přemýšlení, nebo se jí

zeptá a ona nebude moct odpovědět. Místo toho si otevřela univerzálním klíčem a vešla do chodby.

Cesta po schodech jí dopřála další chvilku, ale nakonec zatočila k jeho dveřím. Co řekne?

Nemohlo to být normální, neosobní *S lítostí tě musím informovat, že... Přijmi mou upřímnou soustrast*. Tady ne, ne s Morrisem. S vroucným přáním, aby ji napadla správná slova, stiskla zvonek.

Cítila, že má studené ruce. Srdce jí bušilo až v hrudi. Zámky zacvakaly a červené světlo se změnilo v zelené.

Otevřel dveře a usmál se na ni.

Měl rozpuštěné vlasy. Takhle je obvykle nenosil – volně mu splývaly na ramena, místo aby byly spletené do copu. Na sobě měl černé kalhoty a černé tričko. Jeho exotické, mandlové oči vypadaly trochu mátožně. I jeho hlas zněl ospale, když ji přivítal.

„Dallasová. Jaká nečekaná návštěva v takovém deštivém dopoledni.“

Viděla v jeho obličejí zvědavost. Žádný poplach ani starost. Věděla, že z její tváře nic nepozná. Ještě ne. *Ještě pár vteřin*. Ještě chvilku, než mu zlomí srdce.

„Můžu jít dál?“

J. D. Robb
SMRTÍČÍ SLIBY

Z anglického originálu *Promises in Death*
vydaného nakladatelstvím Berkley Publishing Group,
a division of Penguin Group (USA) Inc.,
v New Yorku roku 2009,
přeložil Zdík Dušek

Vydala Metafora s. r. o.,
v Praze roku 2016
Redakce Květa Svárovská
Technická redakce Hana D. Benešová
Sazba Netopejř®

Elektronické formáty Dagmar Wankowska
První elektronické vydání v českém jazyce



U Krbu 35
100 00 Praha 10
www.metafora.cz